

[M. Larsen.]

somheder, der skal have ført kontrol med deres tilvirkning af varer, svarede en vis kontrolafgift til staten, og kontrollørerne derefter blev aflønnet af staten? Kontrollen må efter min mening afgjort være uafhængig af de virksomheder, som den skal kontrollere. Kontrollen må være så effektiv som mulig, det har forbrugerne krav på — men til gengæld vil jeg gerne henstille til indenrigsministeren, at der også drages omsorg for, at kontrollen ikke udarter til det rene posekiggeri.

I afsnit IV findes straffebestemmelserne. Her fastslås det, at overtrædelser af denne lov straffes med bøde, hæfte eller fængsel i indtil 6 måneder. Sagerne behandles som politisager; bøderne tilfalder statskassen.

Jeg skal på mit partis vegne tilsige både hurtig og velvillig behandling af lovforslaget, som vi mener er meget påkrævet.

Marius Buhl: Det må jo være i enhver interesse og også i det offentliges interesse, at de levnedsmidler, der fremføres til salg, tilfredsstiller alle rimelige, hygiejniske og sundhedsmæssige krav, og at de svarer til det, de giver sig ud for, både med hensyn til vægt og næringsindhold, og også, at næringsindholdet såvidt muligt er i ubeskadiget stand. Denne berettigede interesse tilfredsstilles ganske sikkert af det forelagte lovforslag. Det er jo udarbejdet med megen sagkyndig assistance, og det vil vel være ret vanskeligt for folk, der ikke er specielt sagkyndige på de sundhedsmæssige områder, at kunne pege på noget, som eventuelt måtte mangle.

Der er i lovforslaget krav om renlighed, der er krav om sundhedstilstanden, der er krav om, at levnedsmidler skal være befriet for gifte og skadelige stoffer, der er krav om, at de skal være tilstede i den angivne mængde, at næringsindholdet skal være der, og at det skal være ubeskadiget, såvidt nu tilvirkning kan finde sted, uden at det beskadiges. Så alt det kan der vist ikke være meget at sige til.

Men det krav, man derefter må stille til en sådan lov, er jo dette, at den ikke volder unødige vanskeligheder for hæderlige næringsdrivende. Den skal lægge hindringer i vejen for den uhæderlige, men den skal være en rettesnor for den hæderlige. Denne del af loven kan det selvfølgelig være noget vanskeligt at blive enig om, og det tyder også tilsvarende loves trælse gang gennem rigsdagen på. Der har aldrig været en lov af den art, uden at den har været en menne-skealder om at komme igennem rigsdagen,

og man kunne næsten føje til, at den højtærede indenrigsminister jo må være befriet for enhver form for overtro, når han i det hele taget tør forelægge lovforslaget, da der vist ikke hidtil har været nogen minister, der har forelagt et sådant lovforslag og fået det gennemført i sin ministertid. Den ærede ordfører for socialdemokratiet nævnte jo netop nogle årstal, som viser denne umådelig langsomme gang gennem rigsdagen.

Man må nu spørge: tilfredsstiller det foreliggende lovforslag kravene om, at loven ikke må lægge hindringer i vejen for den hæderlige næringsdrivende, ikke skabe unødige vanskeligheder for den mand, som producerer og som forhandler varen. Her synes jeg nok, der kan være nogen berettiget indsigelse at gøre.

Jeg skal i denne forbindelse nævne et par ting og så iøvrigt forbeholde mit partis stilling til den drøftelse, som selvfølgelig skal finde sted i et udvalg.

I § 1, stk. 4, står der:

„Uanset at der gælder særlige love om kød, slagteaffald, kødvarer, smør, ost, flødeis“

— og så nævnes der endnu flere ting — „...kommer denne lovs regler til anvendelse på de pågældende levnedsmidler, medmindre der stilles mindst lige så strenge krav i de særlige loves regler.“

Ved en umiddelbar betragtning forekommer det mig urimeligt, at en producent af en af de nævnte varer, når han står med den lov i hånden, som giver de særlige regler for den produktion, han beskæftiger sig med, og iøvrigt holder sig dens bestemmelser efterrettelig, så skal kunne straffes efter en anden lov. Jeg synes, disse bestemmelser måtte kunne samarbejdes, så det ikke var således, at uanset om han holder sig de regler efterrettelig, som gælder for hans specielle virksomhed, kan han alligevel ifalde straf, hvis disse regler ikke er strengere end reglerne i en anden lov. Det er ikke så nemt for ham at kontrollere.

Der står i § 2 som indledning:

„Et levnedsmiddel må ikke udbydes til salg eller overdrages til andre, dersom det...“

— så kommer punkt a), men det springer jeg over, og derefter følger:

„...b) er tilvirket eller behandlet af en person, som under tilvirkningen eller behandlingen var eller med grund kunne mistænkes for at være behæftet med en sådan sygdom eller smitte, at levnedsmidlet som følge deraf kan være skadeligt at fortære,....“